

פרשת תצוה

לקח פר אחד בן בקר ואילם שנים תמימים (כט, א)

אהרן ובניו נצטוו לסמוך ידיהם על ראש הפר ועל ראשי שני האילים, ומצינו הבדל בלשון הפסוקים לגבי הפר והאילים הללו:

על הפר נאמר "וסמך אהרן ובניו את ידיהם", 'סמך' - בלשון יחיד. על האיל הראשון נאמר: "וסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל", סמכו - בלשון רבים.

על האיל השני נאמר: "וסמך אהרן ובניו את ידיהם על ראש האיל", שוב, כמו לגבי הפר - "סמך" בלשון יחיד. ה"דבש השדה" באר את פשר ההבדלים כך: בשעת הודוי בבית המקדש, היו "עומדים צפופים ומשתחיים רווחים", ומדוע?

כשאדם מתודה - יש לתת לו רווח, כדי שלא ישמעו האחרים ויוכל לדבר בשלוה עם הקב"ה.

הקרבת הראשון כאן היה קרבן חטאת, ככתוב (שם יד): "ואת בשר הפר ואת ערו ואת פרשו תשרף באש מחוץ למחנה חטאת הוא". ומשום שקרבן חטאת הוא, יש עמו ודוי, לכן "וסמך" - בלשון יחיד, כל אחד בנפרד.

האיל הראשון היה קרבן עולה, ככתוב (יח): "והקטרת את כל האיל המזבחה עלה הוא לה' ריח ניחוח". אין כאן ודוי, ולכן יכולים אהרן ובניו לסמך יחד, ונאמר בלשון רבים - "וסמכו".

האיל השני היה לשם שלמים, לכבוד עלייתם לגדולה, ככתוב (שם כט): "למשחה בהם ולמלא בהם את ידם". רש"י מבאר: "למשחה - להתגדל בהם, שיש משיחה שהיא לשון שררה כמו (במדבר יח) 'לך נתת למשחה' (תהלים קה) 'אל תגעו במשיחי'".

אמנם לא היתה עליהם חובה להתוודות, אך כיון שהעולה לגדלה מכפרים לו על כל עוונותיו, והם עלו לגדולה - התוודו עם קרבן זה. על כן נאמר גם כאן "וסמך" בלשון יחיד, כי ודוי צריך להעשות בנפרד.

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א